

DE VONDELING.

Onder de gedichten van Crabbe, die door eigenaardigen stijl en opvatting wel eenig mogen heeten, is er ook een, getiteld: Het Kerspelregister. Zoo goed als 't ging vertaald, volgt het hier ten deele, wijl het aanleiding gaf tot en verklaring schenkt van de schoone plaat hiernevens.

Om aan een kindje een naam te geven, kwamen
De grooten van het dorp behoorlijk samen.
Voltallig zat 's dorps wijsheid daar bijeen.
En vele sprekers hielden lange reën,
Men zei, door zwervers — maar wat kon dat baten —
Was voor een deur in 't dorp een kind gelaten.
Eerst onderzochten zij dus 't feit. „Was 't waar?”
't Kind werd gebracht. Dat bleek dus zonneklaar.
„Was 't dood of levend!” 't Antwoord bleef niet uit:
't Kind schreeuwde, als 't werd geknepen, snel en luid!
Maar nu de naam van d' ongenooden gast
Dat vraagstuk zette lang de heeren vast.

We zijn in Engeland, waar nog niet bestaat — het kan nu veranderen — wat wij den Burgerlijken Stand noemen. Geboorten, huwelijken, enz., worden slechts in kerkregisters ingeschreven. En zoo verbaast het ons niet na de toelichting in Crabbes gedicht, dat we hier in de consistoriekamer der dorpskerk den kerkeraad bijeen vinden. Want het geldt een zaak, die de „Parish” of het Kerspel aangaat, dat heeft uit te maken wat met den kleinen, nu **feitelijk** ouderloozen wereldburger zal geschieden. Allerlei vragen zijn of worden reeds beantwoord. Maar het kind moet ook een naam hebben, en daarover loopt het nu het allereerst.

Om de groote kerkeraadstafel zitten de leden en verdere belanghebbenden, tot de hoofdpersoon in zekeren zin, de vondeling, toe. Aan het hoofd der tafel zit de Vicar of Dominee. Hij kijkt met al den ernst, die een plechtigheid als deze vereischt. Trouwens, bij menschenheugenis is zoo iets in het dorp niet voorgekomen, en de kleine schreeuwer heeft vele grooten in beroering gebracht.

Een dezer, 't mag de koster zijn of de rechtsgeleerde raadsman van het kerspel, richt met een ernstig gelegenhedsgezicht de aandacht van den predikant op een of ander lastig punt. De kleine, die er de onschuldige oorzaak van is, bekreunt zich blijkbaar weinig om zijn eigen belangen. Hij voelt zich veilig in de stevige armen der oude juffer, die hem voorloopig verzorgt. Zij heeft den toevertrouwd schat op tafel gezet, en laat nu den voorzitter een doek zien, waarin de vondeling gewikkeld was, en die door een merk, dat er op staat, wellicht dienen kan om de ouders te ontdekken. Inmiddels toont de vondeling zelf al zeer weinig eerbied voor den eerwaarden kring, dien hij werd binnengeleid, noch ook voor het kerkeraadslid dat hem begluurt. De kleine toont integendeel veel lust om een aanval te doen op den inktkoker van het kerspel, tot groot gevaar der aanzittenden.

De geschiedenis van den nieuwelings, voor zoo ver bekend, is intusschen opgeteekend door het deftig kerkeraadslid, dat een groot papier in de hand houdt, waar bovenaan „Vondeling” prijkt. Heel het gezelschap, in groepjes gesplitst, bespreekt het opzienbarend geval. Ettelijke eerwaarde en andere leden verdiepen zich blijkbaar in de gewichtige vraag: hoe zal het kind heeten? „Onbegeerd,” „Zwerfer” — zeg maar op! — Arm kind! Elk gezicht heeft uitdrukking, er zijn ware typen bij, en het geheel verradt de meesterhand van hem, die dit tafereel op het doek bracht.

Diens naam is G. B. O' Neill, een beroemd Engelsch schilder uit het midden der vorige eeuw. Zijn stukken zijn meest van huiselijken aard en een weinig humoristisch. De schildering, die onze plaat weergeeft, is te zien in de National Gallery te Londen en mag een meesterstuk heeten.

A. J. H.

- S M A R T.

Naar een schiedrij van Eduardo Cincinato.

